

AGRAÏMENT

Abril de 2020, primavera radiant i pandèmia COVID-19.

Rep una telefonada d'una persona del sindicat CCOO del País Valencià, al qual pertany des de fa tants anys, que em comunica que han pensat a reconèixer al conjunt de treballadores i treballadors socials la tasca que realitzen amb la concessió a la meua persona de l'edició d'aquest any del Premi 25 d'Abril. Especialment en aquest moment en el qual el treball social, reconegut oficialment com a "essencial" (per fi!), es troba sobrepasat per les circumstàncies i per les tragèdies que escoltem de les persones que més estan patint l'estat d'alarma, aqueixa notícia ha comportat un centelleig de llum en el túnel del treball de tots els dies. I dic tots els dies perquè és així. La pandèmia no entén d'horaris, de caps de setmana o de festius.

Hi ha tants col·lectius professionals implicats en aquesta emergència... Especialment el de sanitat, amb xifres impressionants en les quals no és necessari abundar. Però també molts altres, els que tenen a veure amb la seguretat, amb l'alimentació, amb l'educació, amb el transport, en fi, amb les necessitats del dia a dia. I entre tots aquests, està el nostre, el dels serveis socials, del qual quasi mai es parla, que no ocupa lloc en les notícies, ni en les rodes de premsa, ni en els periòdics, però que està dia a dia al peu del canó atenent qui més ho necessita, creant recursos d'un dia per l'altre, gestionant projectes que tracten de cobrir necessitats tan bàsiques com un menjar, un sostre, una dutxa, un xandall, uns pocs diners per anar a comprar menjar, per no perdre la casa en la qual s'habita...

Moltes de nosaltres ens adonem que el treball social en el seu objecte ha retrocedit en un mes l'equivalent a dos segles; ens trobem cobrint les necessitats de les quals tractaven les lleis de beneficència del segle XIX. Ara mateix conceptes com integració, participació, interculturalitat, etc. queden per a més endavant. Cal pensar on dormiran les persones que viuen al carrer, que menjaran ara que no poden demanar almoïna o anar a menjadors socials; i les famílies que viuen en infrahabitatges, que menjaran, quina aigua beuran, quins bolquers posaran a les criatures. I a totes, guardaran les distàncies? podran llavar-se les mans amb freqüència? qui els prendrà la temperatura? on aniran si en resulten contagiades?

De totes aquestes coses s'estan ocupant ara les treballadores i els treballadors socials dels ajuntaments d'aquest país. Grups de professionals que es protegeixen, amb ajuda entre altres de l'assessorament sindical (tot cal dir-ho) d'un possible contagi, sense deixar de treballar en el dia a dia. La nostra professió és vocacional, naturalment. Cada cert temps me n'adone més, però en aquests moments molt més, per això no ens importa molt que no se'ns anomene públicament; però jo estic profundament agraïda que es reconega el treball anònim de tantes dones i homes que creuen cada dia que val la pena lluitar per un món millor, per defensar els drets de totes les persones, i, més en aquests moments, els de les qui no poden fer-ho per elles mateixes.

Soc treballadora social des de fa més de 30 anys. La Sociologia em va ajudar a obrir horitzons en la meua vida professional. La docència universitària em va permetre investigar, compartir experiències i créixer com a persona. Pertany a organitzacions en les quals la meua ideologia es veu reflectida, entre aquestes al sindicat CCOO PV, en el qual he desenvolupat durant anys tasques relacionades amb els drets de les dones, la

lluita per la igualtat de gènere, contra la violència masclista. I estic molt orgullosa de treballar en els serveis socials de la ciutat de València, serveis públics per a totes i tots.

Agraïsc profundament el reconeixement que CCOO PV fa de la meua professió, especialment en aquests moments en els quals tant necessitem els uns dels altres. Necessitem organitzacions sensibles als serveis socials, col·laboradores en la intervenció social i en la millora de la vida de les persones. Que siga jo qui recull el Premi 25 d'Abril és el menys important; no obstant això em sent molt afalagada, naturalment. Gràcies a la Comissió Executiva de CCOO PV i a totes les persones d'aquest sindicat que han pensat que el treball social participa dels ideals de llibertat als quals fa al·lusió el Premi. Continuarem treballant perquè la llibertat i la igualtat no siguen meres utopies. Gràcies.

AGRADECIMIENTO

Abril de 2020, primavera radiante y pandemia COVID-19.

Recibo una llamada de una persona del sindicato CCOO del País Valencià, al que pertenezco desde hace tantos años que me comunica que han pensado en reconocer al conjunto de trabajadoras y trabajadores sociales la tarea que realizan con la concesión a mi persona de la edición de este año del premi 25 d'abril. Especialmente en este momento en el que el trabajo social, reconocido oficialmente como "esencial" (¡por fin!), se encuentra sobrepasado por las circunstancias y por las tragedias que escuchamos de las personas que más están padeciendo el estado de alarma, esa noticia ha supuesto un destello de luz en el túnel del trabajo de todos los días. Y digo todos los días porque es así. La pandemia no entiende de horarios, de fines de semana o de festivos.

Hay tantos colectivos profesionales implicados en esta emergencia... Especialmente el de Sanidad, con cifras impresionantes en las que no es necesario abundar. Pero también muchos otros, los que tiene que ver con la seguridad, con la alimentación, con la educación, con el transporte, en fin, con las necesidades del día a día. Y entre todos ellos, está el nuestro, el de los Servicios Sociales, del que casi nunca se habla, que no ocupa lugar en las noticias, ni en las ruedas de prensa, ni en los periódicos, pero que está día a día a pie del cañón atendiendo a quien más lo necesita, creando recursos de un día para otro, gestionando proyectos que tratan de cubrir necesidades tan básicas como una comida, un techo, una ducha, un chándal, algo de dinero para ir a comprar comida, para no perder la casa en la que se habita...

Muchas de nosotras nos damos cuenta que el trabajo social en su objeto ha retrocedido en un mes lo equivalente a dos siglos; nos encontramos cubriendo las necesidades de las que trataban las leyes de Beneficencia del siglo XIX. Ahora mismo conceptos como integración, participación, interculturalidad, etc. quedan para más adelante. Hay que pensar en dónde dormirán las personas que viven en la calle, que comerán ahora que no pueden pedir limosna o ir a comedores sociales; y las familias que viven en infraviviendas, que comerán, que agua beberán, qué pañales pondrán a las criaturas. Y a todas, ¿guardarán las distancias?, ¿podrán lavarse las manos con frecuencia?, ¿quién les tomará la temperatura?, ¿dónde irán si resultan contagiadas?

De todas estas cosas se están ocupando ahora las trabajadoras y trabajadores sociales de los ayuntamientos de este país. Grupos de profesionales que se protegen, con ayuda entre otros del asesoramiento sindical (todo hay que decirlo) de un posible contagio, sin dejar de trabajar en el día a día. Nuestra profesión es vocacional, naturalmente. Cada cierto tiempo me doy más cuenta, pero en estos momentos mucho más, por eso no nos importa mucho que no se nos nombre públicamente; pero yo estoy profundamente agradecida a que se reconozca el trabajo anónimo de tantas mujeres y hombres que creen cada día que vale la pena luchar por un mundo mejor, por defender los derechos de todas las personas, y, más en estos momentos, los de quienes no pueden hacerlo por ellas mismas.

Soy trabajadora social desde hace más de 30 años. La Sociología me ayudó a abrir horizontes en mi vida profesional. La docencia universitaria me permitió investigar, compartir experiencias y crecer como persona. Pertenezco a organizaciones en las que mi ideología se ve reflejada, entre ellas al sindicato CCOO-PV, en el que he desarrollado durante años tareas relacionadas con los derechos de las mujeres, la lucha por la igualdad de género, contra la violencia machista. Y estoy muy orgullosa de trabajar en los servicios sociales de la ciudad de València, servicios públicos para todas y todos.

Agradezco profundamente el reconocimiento que CCOO-PV hace de mi profesión, especialmente en estos momentos en el que tanto necesitamos unos de otros. Necesitamos organizaciones sensibles a lo social, colaboradoras en la intervención social y en la mejora de la vida de las personas. Que sea yo quien recoge el premio 25 d'abril es lo menos importante; no obstante me siento muy halagada, naturalmente. Gracias a la Comisión Ejecutiva de CCOO-PV y a todas las personas de este sindicato que han pensado que el trabajo social participa de los ideales de libertad a los que

hace alusión el premio. Seguiremos trabajando para que la libertad y la igualdad no sean meras utopías. Gracias.